



Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет
Шосткинський інститут Сумського державного університету
Управління освіти Шосткинської міської ради
Виконавчий комітет Шосткинської міської ради

ОСВІТА, НАУКА ТА ВИРОБНИЦТВО: РОЗВИТОК ТА ПЕРСПЕКТИВИ

МАТЕРІАЛИ
VII Всеукраїнської
науково-методичної конференції
(Шостка, 2 червня 2022 року)



Суми
Сумський державний університет
2022

УДК 372.862

Редакційна колегія:

відповідальний редактор – к.т.н., доцент Р.В. Закусило;
заступник відповідального редактора – к.е.н, викладач
Ю.М. Мануйлович.

члени редакційної колегії:

к.х.н, ст.викладач С.В. Тимофіїв; к.філ.н, доцент Н.Ю. Бондар;
к.пед.н., доцент Ю.М. Мар'їнських; к.е.н, ст.викладач І.В. Новикова;
к.т.н., завідувач кафедри Г.М. Худолей; к.е.н, ст. викладач О.М. Тур
к.е.н, ст.викладач І.В. Вареник;

ОСВІТА, НАУКА ТА ВИРОБНИЦТВО: РОЗВИТОК ТА
ПЕРСПЕКТИВИ: матеріали VII Всеукраїнської науково-методичної
конференції, м. Шостка, 2 червня 2022 року. – Суми : Сумський
державний університет, 2022. – 206 с.

Збірник містить матеріали VII Всеукраїнської науково-методичної
конференції «Освіта, наука та виробництво: розвиток та
перспективи», що проводиться на базі Шосткинського інституту
Сумського державного університету. Тематика поданих матеріалів
охоплює широке коло питань, присвячених актуальним проблемам
сучасної освіти, науки та виробництва.

Видання корисне, викладачам, аспірантам і студентам вищих
навчальних закладів, науковим співробітникам, працівникам хімічної
промисловості, фахівцям інформаційних технологій виробництва,
вчителям загальноосвітніх шкіл.

© Шосткинський інститут
Сумського державного університету, 2022
© Сумський державний університет, 2022

ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ ВІДНОСИН УКРАЇНА-ЄС

Н.Медведкова, І.В.Новикова

Шосткинський інститут СумДУ

nadezhda.medvedkova1@gmail.com

Курс України на інтеграцію в Європейський Союз є природним наслідком здобуття нашою державою незалежності. Витоками європейської інтеграції України є історія нашого народу та усвідомлення права жити в демократичній, економічно розвиненій, соціально орієнтованій країні. Створення масштабних внутрішніх перетворень для входження до спільноти європейських розвинутих країн є сьогодні домінантою внутрішньої та зовнішньої державної політики.

Намір України розбудувати відносини з Європейським Союзом був вперше проголошений у Постанові Верховної Ради України від 2 липня 1993 року «Про основні напрями зовнішньої політики України».

Відносини між Україною та Європейським Союзом були започатковані в грудні 1991 року, коли Міністр закордонних справ Нідерландів, як представник головуєчої в ЄС країни, у своєму листі від імені Європейського Союзу офіційно визнав незалежність України. У подальшому стратегічний курс України на європейську інтеграцію був підтверджений та розвинутий у Стратегії інтеграції України до ЄС, яку схвалено 11 червня 1998 року, та Програмі інтеграції України до ЄС, схваленій 14 вересня 2000 року. В ній була проголошена довготермінова стратегічна мета - європейська інтеграція України.

Відповідно до статті 11 Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» однією з основоположних засад зовнішньої політики України є забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в ЄС.

В євроінтеграційному процесі для України головним є активне продовження політики розпочатих системних реформ, постійно доводити реальними справами послідовність щодо обраного курсу, утвердження демократичних цінностей, принципів громадянського суспільства, свободи слова та верховенства права, соціально спрямованої ринкової економіки. Процес розширення ЄС відкриває для України нові стратегічні перспективи та додаткові можливості поглиблення євроінтеграційної політики нашої держави.

Помаранчева революція наприкінці 2004 року покращила європейські перспективи України; опозиційний лідер Віктор Ющенко натякнув на натиск на ЄС для поглиблення зв'язків і описав план із чотирьох пунктів: визнання України ринковою економікою, вступ до Світової організації торгівлі, асоційоване членство в Європейському Союзі і, нарешті, повне членство. Президент України Віктор Ющенко попросив у Брюсселі в середині грудня 2004 року чіткіших вказівок на перспективи членства України, сказавши, що затверджений План дій відображає лише рівень відносин між Україною та ЄС, якого ми могли досягти до президентських виборів у 2004 році.

13 січня 2005 року Європейський Парламент майже одноголосно (467 голосів проти 19) підтримав пропозицію, у якій висловив побажання Європейського парламенту встановити тісніші зв'язки з Україною з огляду на можливість членства в ЄС.

У свою чергу Євросоюз визнав необхідність укладення з сусідніми країнами посиленних двосторонніх угод - План дій. При цьому, такий План дій для кожної конкретної сусідньої країни є окремим, його розробка та схвалення відбувається з урахуванням пропозицій зацікавленої країни. Ефективне виконання Плану дій «Україна - ЄС» є важливим для нашої держави за декількома аспектами. По-перше, рівень виконання Плану дій свідчить про рівень реформування України. По-друге, ефективність виконання Плану дій є «лакмусовим папірцем» для європейської сторони щодо реальної зацікавленості України в євроінтеграції. По-третє, виходячи з результатів виконання Плану дій, ЄС одержує можливість надавати або стримувати подальші стимули для України. По-четверте, рівень виконання Плану дій «Україна – ЄС» на момент закінчення строку в значній мірі буде визначати зміст майбутньої угоди. Безумовно, позитивні результати виконання Плану дій «Україна – ЄС» будуть переконливим аргументом української сторони на переговорах щодо європейської інтеграції України.

У жовтні 2005 р. Президент Комісії Жозе Мануель Баррозу заявив, що майбутнє України за ЄС. Однак 9 листопада 2005 року Європейська комісія у своєму новому стратегічному документі запропонувала, що поточний порядок денний про розширення (Хорватія та в майбутньому інші країни колишньої Югославії) може заблокувати можливість майбутнього приєднання України, Вірменії, Білорусі, Грузії, та Молдови. Комісар Оллі Рен заявив, що ЄС слід уникати надмірного розширення, додавши, що поточна програма розширення вже є досить повною.

5 березня 2007 року Україна та ЄС розпочали переговорний процес щодо укладення нової угоди між Україною та ЄС.

9 вересня 2008 року на Паризькому саміті Україна та ЄС досягли політичної домовленості про укладення майбутньої угоди в форматі Угоди про асоціацію, яка будуватиметься на принципах політичної асоціації та економічної інтеграції.

Відповідно до домовленостей, досягнутих в ході Паризького саміту Україна-ЄС, у 2009 року сторонами був розроблений та схвалений Порядок денний асоціації, який замінив План дій Україна – ЄС та поставив собі за мету слугувати орієнтиром для проведення реформ в Україні у процесі підготовки імплементації майбутньої Угоди про асоціацію.

На 15-му Саміті Україна-ЄС в Києві 19 грудня 2011 року переговори по майбутній Угоді про асоціацію завершилися, а 30 березня 2012 року текст майбутньої Угоди був парафований главами переговорних команд України та ЄС.

Угода про асоціацію з ЄС (АА) була парафована 30 березня 2012 року в Брюсселі; але станом на листопад 2012 року 27 урядів ЄС та Європарламент ще не підписали угоду. Поводження та винесення вироку (розглядається лідерами ЄС як політично вмотивований процес) колишньому прем'єр-міністру України Юлії Тимошенко напружили відносини між ЄС та Україною. Європейський Союз та кілька його держав-членів, чинять тиск на президента України Віктора Януковича та його уряд, щоб зупинити затримання Тимошенко.

2013 рік. Листопад. Президент України В.Янукович після розмови з російським президентом В.Путіним не підписав у Вільнюсі Угоду про асоціацію та зону вільної торгівлі з Європейським Союзом на саміті "Східного партнерства". Відкладення угоди в уряді пояснили тиском Росії та бажанням України мінімізувати економічні ризики. Київ заявив, що хотів би отримати від ЄС компенсації за можливі втрати від погіршення торговельно-економічних відносин з Росією. Однак все це, в свою чергу, призвело до масових акцій протесту, які пізніше назвуть Революцією Гідності.

Всі намагання російського керівництва зупинити європейський шлях розвитку України як самостійної, унітарної, демократичної держави не виправдалися. Україна не змінила свого наміру бути в Європейському Союзі і політичну частину Угоди про асоціацію було підписано 21 березня 2014 року, економічну частину – 27 червня 2014 року. 16 вересня 2014 року Верховна Рада України та Європейський Парламент синхронно ратифікували Угоду про асоціацію між

Україною та ЄС. З 1 листопада 2014 року здійснювалося її тимчасове застосування.

Повністю Угода про асоціацію між Україною та ЄС набула чинності 1 вересня 2017 року. Це міжнародно-правовий документ, який на договірно-правовому рівні закріплює перехід відносин між Україною та ЄС від партнерства та співробітництва до політичної асоціації та економічної інтеграції.

Ще з осені 2021 року Росія почала нарощувати військову міць на кордонах з Україною, показуючи та доказуючи про необхідність виконання Мінських угод Україною на умовах Росії. Але керівництво Української держави не йшло на поступки і 24 лютого 2022 року Росія напала на Україну по всій довжині спільного кордону, а також із території Білорусі й окупованого Криму. ВІЙНА.

Але це не зупинило, а тільки затвердило наміри українського народу бути в європейській родині і 18 квітня 2022 Президент України Володимир Зеленський передав главі представництва Європейського Союзу в Україні Мааті Маасікасу першу частину анкети-опитувальника для отримання статусу кандидата на членство в ЄС. 9 травня 2022 року Україна заповнила другу частину опитувальника.

Більшість жителів Євросоюзу підтримують економічну та гуманітарну підтримку України, антиросійські санкції та навіть ідею вступу України в ЄС, коли вона буде до цього готовою. Україна сподівається отримати статус кандидата у червні 2022 року на саміті лідерів Європейського Союзу.

Список літературних джерел

1. https://uk.wikipedia.org/wiki/Україна_і_Європейський_Союз#Історія
2. <https://minjust.gov.ua/m/istoriya-stanovlennya-vidnosin-ukraina-es>